

CSORDÁS BARBARA

Gyarló szív

Pátyolगतod, s csatába küldöd eszeddel, mindhiába!
Önkényesen morzsol hangjegyeket a múlt hárfáin.
Hiába fojtod füstös Syrah bordó vérébe szégyenét,
savós nedvében a Kossuth-forrás sem enyész el érzéketlen
erejét,
s Tihany satírozott sziluettjének látványa sem ad vigaszt!
Láthatatlan, ki édes nedűben fürösztí, aranytálcán kínál,
s nemes kerámiával terít néki, sötét árnyában áll,
ki finom kelme hálójával, békét szőne elporladt testére.
Hiába edzed acélos falát, vagy lágyítod szépséggel,
ki igaz, jó, s az otthon lángját őrizné, láthatatlan.
Mily kegyetlen, gyarló és szégyenteljes e szív!

Nekem a Balaton

Még boglyas bokrok titkolják előlem,
ék és béke a táj, bakot nem lőttem!
Végtelen pasztell tükör, mely kápráztat,
ég a szabadság, pirul az ábrázat!
A Földet kisujjal körbefogatod,
közel a Bakony, bólogat kobakod!
Kősziklán pózol a sirályok sora,
jó a tavi szél, s dagad a vitorla!
A bőröm' hús vízcseppek csókja óvja,
s őrzöm ampullában – a téli óra –
a napfény aranyló esszenciáját.
S a tajtékos hétköznapi vitáját
a pagonyok rőt szőnyegén lépkedve
hagyom el, mely békét simít lényemre.
Kócos fák erődjében bújó otthon
hódolattal a lankák ölén honol.

A dúnék vére s folyékony aranya
tűnjék fel délibábos horizontból,
könnyedén vezesse lábamat feléd!
Fövenyén, a stégen, elér a remény,
és kikötve hajóm e meghitt parton,
érezem újra, mi nekem a Balaton!

A tétlenség hamvai

Megtörtén,
szégyenteljesen,
csontjaimba forrt titkaim
leplébe burkolózva,
meghasadtan,
kettétört énem
félelembe takarózva,
petyhüdt szívem
szilánkokra szakadtan
bánat üstjében bugyog;
idegi drótkötézetem
gyarló kintornán húrozva,
máglyává sarjadt pánik
zsarátnoka kihunyva,
üres tükörcéphem
hullámok hátán ringatózva
tűnik homályába feledésnek,
bűnében tétlenségnek
veszejtődik jelentéktelenül,
s mind több az, miről
nem beszélek;
némaságba fúltak
értelmetlenségében
vegetáló létezésnek
kialudt szavai.